

Що-ли се радватъ пъкъ на слънцето, на пролѣтъта? Ксе ми е тука за радостъ? Вижъ у мене — друго: вредомъ чисто, вредомъ бѣло — да се не нагледашъ. А сега какво ще стане? Каль, тиня, локви... Тю! не разбирамъ, защо е тая голѣма радостъ у хората, и туй-то!"

Седи дѣдо Мразъ и съ т жки мисли се бори, а слънцето мълчи и работа върши... Обръща снѣжинкитѣ на водни капки, чупи ледоветѣ и ги гони въ моретата далечни, стоплюва птичкитѣ, краси дърветата съ цвѣтъ и листа — нова прѣмѣна, измъква нова трѣвица по нивя и по поляни...

Седи дѣдо Мразъ и съ мисли се бори... Но ей — и тронътъ му се залюлѣва... Скача той, гледа, и свѣтъ му се завива! Истина е: Царь-Слънчо нищо не гледа, никого не щади. Краката на трона сж се на вода стопили. Нѣма що! Повиква дѣдо Мразъ слугитѣ си вѣрни — бурята и виелицата и бѣга прѣзъ деветъ морета ледени. Ще седи тамъ до наесень и ще сбира нови сили...

Хей, дѣца, нѣма вече дѣдо Мразъ! Срѣщайте Пролѣтъта, красна хубавица!

и. к.

СВѢТУЛКА